

4. שיער (ארצות-הברית)

3. מנהטן (ארצות-הברית)

תש"ם * הסרט הטוב תש"ם

הרבה פחות, אם תפרוץ שביחה ב-4 באוק-טובר.

להיות שם — במופע הקולנוע

בקווים כלליים אפשר עוד לומר, שי-מלאכת ההפצה מטפלת היום בעיקר בשני סוגי מוצרים: סרטי קולנוע רגילים, ואירועים חברתיים — סרטים טובים, רעים או סתמיים, המתקשים בהילה של יוצאי-דופן שאסור להחמיצם.

מובן שכל אחד רוצה, במידת האפשר, להפוך סרט מן הסוג הראשון לסרט מן הסוג השני. זה לא מתאפשר תמיד, אבל תש"ם ראתה כמה וכמה דוגמות מן הסוג הזה. למשל, אפוקליפסה עכשיו, סרט ש-הדיעות עליו חלוקות, ושרבים לא שבעו נחת מחלקו האחרון, אבל ברור היה שכל מי שרוצה להיות מעודכן בחדשות האמנות והתרבות חייב היה לראותו. מן הדין להזכיר סוף שבמקרה זה מדובר באחד המיבצעים הנדירים ביותר של הקולנוע האמריקאי, מיבצע אנטי-מימסדי מפורש ונסיון — אולי לא מושלם, אבל מעניין ביותר —

שחקנית-מישנה השנה:

דלפין סייריג
„שלחתי מכתב לאהובי“

שחקן-מישנה השנה:

ג'ק וורדן
„וצדק לכל“, „להיות שם“

פרס, הכניסו אותו למניין הסרטים הישראליים.

הסרט האחד והיחיד שניתן לכנות בלב שלם „הצלחה“, הוא הקומדיה של יהודה ברקן, חייד, אכלת אותה. עוד אוסף של מתיחות עם מצלמה נסתרת, שבו ידע הקהל לקראת מה הוא הולך וקיבל בדיוק את התמורה.

ובאשר להישגים אמנותיים, אפשר להציג ביע על מאמצייה של מיכל בת-אדם לעשות סרט אישי — רגעים, אבל התוצאה היתה כל כך אישית, עד שנדמה היה שכל העולם מסביב מצמצם לממדיה של תפאורת קרי-טון שטוחה.

על הויליזול באדם המבצע מתוך נישור אין נוסח תל-אביב, על הכישלון של חיקוי הקומדיה האילמת בטעות במיספר, על הי-מיוזאנתרופיה המתחסדת שבפחדנים, או על דמיון ראניון שהתדרדר לנתניה ב-מלך ליום אחד מוטב שלא לדבר.

סרטי היבוא של תש"ם לא היו, אולי, כליל השלמות, אבל יתכן שבהשוואה למה שצפוי בשנה הבאה, עוד נתנגע לתש"ם, השנה לפחות ראינו סרטים. בשנה הבאה, בעורתה האדיבה של צ'צ'י, יש סיכוי סביר מאוד שלא נראה בכלל סרטים, או שנראה

תש"ם * הסרט הרע תש"ם * ה

4. אחרון הזוגות הנשואים (ארצות-הברית)

3. עוץ (ארצות-הברית)